

Obrnili so težki voz. Spremljevalci so morali ostati daleč zadaj, da so stražili hrbet.

„Kaj vam dam za plačilo?“ popraša trgovec Radovana.

„Da te smeva spremljati v Bizanc. Tja sva namenjena.“

„Dobro, do Bizanca z mano, potem pa k meni. Velike bodo slavnosti, tesna bo za prenočišče. Pri meni pa bosta vidva v gostih.“

Radovan je pomežiknil lztoku, ki ni vedel, zakaj. Ali razumel je, da sta dobro opravila.

„Še nekaj, gospod. Ko bi smel prisesti k vozniku. Tako sem truden!“

Epaŕodit mu je velel na voz.

Konji so udarili ob cesto, kolesa so zarpotala, voz je zagrnil oblak prahu ...

Tisto noč še se je vrnil Balambak do Tunjuša.

„Glavo?“ je zarenčal poglavar.

„Vzemi mojo! Slovena sta nas izdala. Epaŕodit se je vrnil v Bizanc.“

Tunjuš je zaškripal.

„Kdo je razodel nakano tem psom? Naj pogine takoj!“

„Balambak, tvoj hlapec, ti pravi: Vino razodeva skrivnosti!“

„Naj pogine, kakor sem rekel!“

Balambak je šel in prerezal vse mehove, da je vino izteklo na zemljo.

Tunjuš je pa prisegal pri zlati krsti Atilovi in pri najlepši njegovi ženi Kerki, da mora teči v potokih kri Slovenov.

(DALJE).

GRIŠA:

STOPILA JE STARKA ČEZ BREG ...

Stopila je starka čez breg
in dalje po belih stezah —
in nekaj je vzdihnilo bolno
na njenih srebrnih rokah:

Kam dalje pod zimsko nebo,
kam neseš me v noč in temó?
molčalo je polje in breg,
srebril se pod mescem je sneg . .

In kakor polnočni vihar,
kot solnca plamteči žar —
je planil na polje junak
in klical je v mrzli mrak:

Kaj trepetaš pred nočjo,
kaj zdvajaš nad svojo močjo?
Na svidenje zima in mraz,
na svidenje črni obraz!

In planil je vranec čez pot,
čez polje kot divji orkan,
in starke je bilo strah
in zrla je v tisto stran ...

